

Sygn. akt II Ka 174/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Klęk (spr.)
Sędziowie	-	SO Janusz Adamski
	-	SR del. Paweł Chlebicz
Protokolant	-	staż. Monika Szukalska

przy udziale Prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Anny Duczmalewskiej i Ryszarda Kostrzewy, a także oskarżycieli posiłkowych: Zakładów (...) S.A.w N., Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o.w B., (...) Sp. z o.o.w W., (...) Sp. z o.o.w O.oraz (...) Sp. z o.o.(w likwidacji) we W., po rozpoznaniu w dniach 06 i 20 VIII oraz 08 X 2014 r. sprawy: **L. Z.**oskarżonego o czyn z art. 301§2 kk, na skutek apelacji obrońcy oskarżonego oraz pełnomocników oskarżycieli posiłkowych: Zakładów (...) S.A.w N., (...) Sp. z o.o.w W., (...) Sp. z o.o.(w likwidacji) we W., od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z 03 lutego 2014 r. w sprawie II K 1317/10,

na podstawie art. 437§1 kpk oraz art. 633 kpk w zw. z art. 636§2 kpk

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;
2. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa od:
 - a) L. Z. 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz 120 (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty;
 - b) Zakładów (...) S.A. w N., (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. (w likwidacji) we W. po 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 174/14

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia wniesionym 29 grudnia 2010 r. Prokurator zarzucił L. Z. to, że: w okresie od 2003 roku do 2005 roku w S., województwa (...), poprzez nieuzasadnione gospodarczo transakcje z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. oraz niepodjęcie egzekucji należności od ww. Spółki doprowadził swoją firmę (...) z siedzibą w S. do upadłości z możliwością zawarcia układu, na podstawie którego zredukowano o 40 % należności wierzycieli jego firmy, przewyższające kwotę 10 000 złotych, działając tym samym na szkodę wielu wierzycieli i powodując straty w wysokości:

- 7 486,95 złotych na szkodę J. P.,
- 44 074,20 złotych na szkodę A. H.,

- 5 087,04 złotych na szkodę Urzędu Miasta S.,
- 5 924,33 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.,
- 450 922,68 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.,
- 1 271 307,26 złotych na szkodę Zakładów (...) S.A. z siedzibą w N.,
- 19 479,45 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R.,
- 11 026,28 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o.,
- 79 440 złotych na szkodę (...) Bank S.A. z siedzibą w K.,
- 59 703,74 złote na szkodę Instytutu (...) w P.,
- 82 746,53 złotych na szkodę Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.,
- 760 731,17 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.,
- 4 905,90 złotych na szkodę M. W.,
- 9 279,49 złotych na szkodę S. (...) o.o. z siedzibą w O.,
- 8 043,73 złote na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.,
- 47 206,34 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.,
- 14 812,19 złotych na szkodę (...) s.c. z siedzibą w P.,
- 5 550,73 złotych na szkodę Przedsiębiorstwa Handlowo-Uslugowego (...) z siedzibą w M.,
- 11 784,99 złote na szkodę (...) S.A. z siedzibą w K.,
- 955 352,14 złotych na szkodę (...) Bank (...) S.A. w W.,
- 378 269,21 złotych na szkodę Banku (...) S.A. I O/S.,
- 8 000 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

W następstwie rozpoznania sprawy w postępowaniu zwyczajnym, wyrokiem z 03 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Sieradzu, uznał L. Z., w miejsce zarzucanego mu czynu za winnego tego, że: w okresie od 2004 r. do 05 października 2005 r. w S., woj. (...), będąc dłużnikiem wielu wierzycieli, poprzez zaciąganie zobowiązań, w szczególności w firmach: Zakłady (...) S.A. w N., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., Instytucie (...) w P., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., P.P.H.U (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., M. W. Handel (...) w B. z siedzibą w Z., (...) Sp. z o.o.” z siedzibą we W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowego (...) z siedzibą w M., (...) S.A. z siedzibą w K., Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. , (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R., (...) s.c. z siedzibą w P., A. H. - Hurtownia (...) w C., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) Bank S.A. z siedzibą w K., J. P., Urzędu Miasta w S., (...) Bank (...) S.A. w W., Banku (...) S.A. I O/S., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz poprzez nieuzasadnione gospodarczo transakcje z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. polegające na sprzedaży towarów handlowych i niepodjęcie należytych działań w celu uzyskania zapłaty za sprzedane towary, doprowadził swoją firmę (...) z siedzibą w S. do niewypłacalności skutkującej ogłoszeniem upadłości. Tak opisany czy Sąd zakwalifikował jako występki z art. 301§2 kk i za to na podstawie wskazanego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69§1 i §2 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwa) lat.

Nadto Sąd:

a) powołując się na 415§3 kpk pozostawił bez rozpoznania powództwo cywilne wytoczone przez (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą we W. przeciwko A. L. Z. w S.,

b) na podstawie art. 230§2 kpk nakazał zwrócić firmie (...) w S. dowody rzeczowe w postaci dokumentacji księgowej znajdującej się w dwóch segregatorach załączonych do akt sprawy,

c) zasądził od oskarżonego na rzecz:

- oskarżyciela posiłkowego Zakładów (...) S.A. w N. kwotę 1.848 (jeden tysiąc osiemset czterdzieści osiem) złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżycielowi posiłkowemu,
- oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. w O. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżycielowi posiłkowemu,
- Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 23.390,49 (dwadzieścia trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt 49/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu.

Apelacje od wyroku wywiedli obrońca oskarżonego oraz pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych.

I Obrońca oskarżonego orzeczeniu zarzucił:

1) na zasadzie art. 438 pkt. 1 kpk obrazę art. 301§2 kk poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy należało najwyżej przyjąć kwalifikację z art. 301§3 kk albowiem wszystkie ustalenia i dowody wskazują na to, że oskarżony działał w sposób, co najmniej lekkomyślny, co w pełni wyczerpuje znamiona czynu z art. 301§3 kk,

2) na zasadzie art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, przez ustalenie, niezgodne z treścią dowodów przeprowadzonych na rozprawie, że oskarżony sam doprowadził do upadłości swojej firmy bez uwzględnienia całokształtu sytuacji ekonomicznej zarówno w kraju (po wejściu do UE), jak i skutków dla jego przedsiębiorstwa w szczególności zapasów magazynowych po spadku cen, pożaru jak i włamań do magazynów przedsiębiorstwa oskarżonego,

3) na zasadzie art. 438 pkt 2 kpk obraży przepisów postępowania, a to:

a) art. 4, 5, 7 i 410 kpk, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nierozważnie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego oraz rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

b) art. 404§2 kpk przez prowadzenie sprawy mimo 12 miesięcznej przerwy, gdy nie miał miejsca żaden wyjątek uzasadniający dalsze jej prowadzenie, Konkretyzując zarzuty obrońca wskazał na następujące okoliczności:

1. Przyczynienie się pokrzywdzonych poprzez zawarcie układu z oskarżonym – układu, który został przez oskarżonego wykonany w całości.

2. Ustalenie winy oskarżonego w oderwaniu od realiów ekonomiczno- gospodarczych kraju i ich wpływu na takie przedsiębiorstwa jak firma oskarżonego – w czym upatruje się obraży art. 7 kpk jak i art. 410 kpk – skonkretyzowane jako będący następstwem wstąpienia Polski do U.E. spadek o 20-30% cen towarów zalegających w magazynie oskarżonego o wartości 15,5 mln (strata 5 mln zł), przy czym towary te miały krótkie terminy dopuszczalności stosowania i musiały być zbyte po niższej cenie wobec obawy ich przeterminowania, co nie w pełni uwzględnili biegli opiniujący w sprawie,

3. Ustalenie winy oskarżonego z pominięciem strat magazynowych związanych z pożarem magazynu w R. (200.000 zł), strat wynikających z kradzieży (nieskonkretyzowanych), nakładów inwestycyjnych na siedzibę firmy (2 mln

zł), tego, że prowadzenie egzekucji należności od dłużników wymaga nakładów z rezultatem niemożliwym do przewidzenia (bez skonkretyzowania),

4. Przygotowanie opinii przez biegłą mimo niezaznajomienia się z komputerową bazą danych firmy oskarżonego i bez siedziby w tej firmie, bez analizy porównawczej do innych podobnych przedsiębiorstw,

5. Błędne ustalenie przez sąd, że należności od firmy (...) nie były egzekwowane, podczas gdy oskarżony czynił to we własnym zakresie,

6. Błędne ustalenie, iż to sprzedaż do A. była przyczyną zapaści przedsiębiorstwa oskarżonego skoro stanowiła ona łącznie 5,59% ogólnej sprzedaży firmy oskarżonego,

7. Pominięcie przy wymiarze kary tego, że oskarżony zlecił firmie zewnętrznej przygotowanie programu wyjścia z zadłużenia oraz rozważał sprzedaż całości przedsiębiorstwa,

Podnosząc opisane zarzuty obrońca wniósł alternatywnie o

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie ewentualnie przez zakwalifikowanie czynu oskarżonego, jako występku z art. 301§3 kk i umorzenie postępowania z powodu przedawnienia jego karalności, albo
- uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sieradzu.

II Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – Zakładów (...) S.A. zaskarżył wyrok w pkt. 1. oraz w części dotyczącej ustalenia w uzasadnieniu wyroku braku podstaw (przesłanek) do orzeczenia środka karnego, tj. obowiązku naprawienia przez oskarżonego L. Z. szkody m.in. Zakładów (...) S.A. wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na ich rzecz kwoty 1.271.307,26 zł. Skarżący ten wyrokowi zarzucił:

1) na podstawie art. 438 pkt 1. kk obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 46§1 kk poprzez jego błędną wykładnię i niezastosowanie do oskarżonego L. Z. w szczególności przez przyjęcie, iż skutkiem działania oskarżonego nie była szkoda wierzycieli rozumiana jako niezaspokojenie w całości lub części przysługujących im wierzytelności, a doprowadzenie do upadłości i niewypłacalności firmy (...) w dacie zakończenia działania oskarżonego nie oznaczało skutku w postaci szkody wierzycieli, a wierzyciele powinni dochodzić swoich wierzytelności na drodze postępowania cywilnego oraz przez przyjęcie, że dla zastosowania art. 46 kk skutek w postaci szkody musi być znamieniem popełnionego przestępstwa,

b) art. 301§2 kk poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że szkoda w postaci niezaspokojenia wierzycieli w przypadku tego typu przestępstwa nie jest skutkiem czynu;

2) na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk, które miało wpływ na treść wyroku w zakresie dotyczącym orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, m.in. skarżącego poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, zarówno osobowych jak i z dokumentów oraz będącej wynikiem naruszenia ww. przepisu sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że L. Z. nie wyrządził szkody wierzycielom, w tym Zakładom (...) S.A. doprowadzając do upadłości przedsiębiorstwa (...).

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik Zakładów (...) S.A. wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1. poprzez zmianę opisu i kwalifikacji prawnej czynu oraz przyjęcie tych w ślad za aktem oskarżenia

- orzeczenie wobec oskarżonego L. Z. obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem względem Zakładów (...) S.A. przez zobowiązanie oskarżonego do zapłaty na rzecz Zakładów (...) S.A. kwoty 1.271.307,25 zł.

Skarżący wniósł również o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego Zakładów (...) S.A. kosztów postępowania odwoławczego.

III Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. w likwidacji zaskarżył wyrok w części tj. co do rozstrzygnięć z pkt. 1. i 2. oraz odnośnie orzeczenia kary, w tym niezastosowania środka karnego w postaci naprawienia szkody.

Skarżący ten orzeczeniu zarzucił:

- 1) Na podstawie art. 438 pkt 1 kpk obrazę naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 301§2 kk poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, iż czyn polegający na doprowadzeniu przez dłużnika do swojej upadłości, w sytuacji gdy doszło do zawarcia układu w postępowaniu upadłościowym i redukcji zadłużenia, nie powoduje po stronie wierzycieli, którzy przystąpili do układu szkody,
- 2) Na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie, art. 7 kpk poprzez naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej, analizie, iż oskarżony nie popełni więcej czynu zabronionego,
- 3) Na podstawie art. 438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmiernie niską karę w odniesieniu do popełnionego czynu, a także niezastosowanie środka karnego, o którym mowa w art. 39 pkt 5 kk.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik (...) Sp. z o.o. w likwidacji wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i 2 poprzez orzeczenie wobec oskarżonego bezwzględnej kary 4 lat pozbawienia wolności oraz zasądzenie na podstawie art. 46§1 kk na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. w likwidacji kwoty 47.206,34 zł tytułem naprawienia szkody,

ewentualnie wnoszę o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

IV Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego L. Z. w części, tj.: w zakresie opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1. oraz w zakresie rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych. Skarżący ten orzeczeniu zarzucił:

- 1) na podstawie art. 438 pkt. 1 kk obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 46§1 kk w zw. z art. 301§2 kk, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwie zastosowanie, wyrażające się w uznaniu, iż wskazana przez Spółkę (...) Sp. z o.o. szkoda, wyrażająca się w wartości 40% wymagalnych wierzytelności, jakie pokrzywdzona Spółka miała wobec oskarżonego, a o które zredukowano wierzytelności pokrzywdzonej Spółki w wyniku zawartego z oskarżonym w postępowaniu upadłościowym układu, nie stanowi następstwa czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu, podczas gdy prawidłowa wykładnia i właściwe zastosowanie przedmiotowych norm prawa materialnego wskazuje na zasadność uwzględnienia wniosku o naprawienie szkody, bowiem ww. 40% wartości wierzytelności Spółki wobec oskarżonego to część szkody wyrządzonej przez oskarżonego, poprzez bezprawne działania, którymi doprowadził do niewypłacalności A. L. Z., która to część szkody do chwili obecnej nie została nie przez oskarżonego naprawiona;
- 2) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art, 2§1 pkt 3 kpk w zw. z art. 49§1, 49a oraz 415§5 kpk, poprzez nieuwzględnienie wniosku Spółki (...) Sp. z o.o. o naprawienie szkody wyrządzonej Spółce przez oskarżonego, na skutek jego przestępczych działań, które doprowadziły do niewypłacalności oskarżonego, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na ustalenie okoliczności jej powstania i wysokości szkody, tzn. wartości niezaspokojonych do dnia dzisiejszego wierzytelności Spółki;

b) art. 413§2 pkt 1 kpk, poprzez brak dokładnego opisu czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu, który niezasadnie pomija opis szkody po stronie pokrzywdzonych, w tym również (...) Sp. z o.o., jaka powstała w wyniku przestępczych działań oskarżonego, który umyślnie doprowadził do niewypłacalności A. L. Z., po to aby przynajmniej w części nie zaspokajać wymagalnych wierzytelności pokrzywdzonych;

c) błąd w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, sprowadzający się do przyjęcia, iż szkoda jaka wystąpiła po stronie Spółki (...) Sp. z o.o. w związku z niezaspokojeniem wierzytelności Spółki wobec oskarżonego powstała na skutek zawartego w dniu 28 lipca 2006 r. układu, a nie w wyniku bezprawnych działań oskarżonego, który doprowadzając do swojej niewypłacalności, doprowadził również do tego, że wymagalne wierzytelności (...) Sp. z o.o. wobec A. L. Z. opiewające na kwotę 1.127.306,71 zł nie zostały zaspokojone w całości, a jedynie w części, tj.: do kwoty 676.384,03 zł.

Podnosząc wskazane zarzuty pełnomocnik (...) Sp. z o.o. wniósł alternatywnie o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez:

- zmianę opisu czynu z pkt 1. zaskarżonego wyroku poprzez jego uzupełnienie i dodanie po słowach: „... do niewypłacalności skutkującej ogłoszeniem upadłości, ...”, a przed wskazaniem kwalifikacji prawnej czynu, następujących słów:

„działając tym samym na szkodę wielu wierzycieli i powodując straty w wysokości:

- 7.486,95 złotych na szkodę J. P.,
- 44.074,20 złotych na szkodę A. H.,
- 5.087,04 złotych na szkodę Urzędu Miasta S.,
- 5.924,33 złotych na szkodę (...) Sp. z o. o. z siedzibą w G.,
- 450.922,68 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.,
- 1.271.307,26 złotych na szkodę Zakładów (...) S.A. z siedzibą w N.,
- 19.476,45 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R.,
- 11.026,28 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o.,
- 79.440 złotych na szkodę (...) Bank S.A. z siedzibą w K.,
- 59.703,74 złotych na szkodę Instytutu (...) w P.,
- 82.746,53 złotych na szkodę Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.,
- 760.731,17złoty na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.,
- 4.905,90 złotych na szkodę M. W.,
- 9.279,49 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O.,

- 8.043,73 złotych na szkodę (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K.,
- 47.206,34 złotych na szkodę (...) Sp. z o. o. z siedzibą we W.,
- 14.812,19 złotych na szkodę (...) s.c. z siedzibą w P.
- 5.550,73 złotych na szkodę Przedsiębiorstwa Handlowo-Uslugowego (...) z siedzibą w M.
- 11.784,99 złotych na szkodę (...) S.A. z siedzibą w K.,
- 955.352,14 złotych na szkodę (...) Bank (...) S.A. w W.,
- 378.269,21 złotych na szkodę Banku (...) S.A. I O/S.,
- 8.000 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.,
- uwzględnienie wniosku oskarżyciela posiłkowego - Spółki (...) Sp. z o.o. o zobowiązanie oskarżonego L. Z. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Spółki (...) Sp. z o.o. kwoty 450.922,68 zł,

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania
- oraz o:
- zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego od oskarżonego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje tak obrońcy oskarżonego, jak i pełnomocników oskarżycieli posiłkowych nie zasługiwały na uwzględnienie, bowiem podniesione w nich zarzuty okazały się chybione. Sąd w następstwie rozpoznania złożonych w sprawie apelacji nie stwierdził, by Sąd Rejonowy dopuścił się mającej wpływ na treść wyroku obrazy przepisów postępowania, tak jak i nie stwierdził by orzeczenie wydano w następstwie błędnych ustaleń faktycznych. Analizując uzasadnienie Sądu Rejonowego oraz prawidłowo ujawnione w przebiegu rozprawy dowody Sąd nie stwierdził także, by orzeczenie wydano z obrazą prawa materialnego oraz tego by wymagało ono korekty w zakresie rozstrzygnięć stanowiących o dolegliwości skazania.

Wobec treści zarzutów podniesionych przez apelujących na wstępie warto zaznaczyć, iż obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu albo niezastosowaniu w orzeczeniu opartym na niekwestionowanych ustaleniach faktycznych poczynionych w następstwie postępowania przeprowadzonego z poszanowaniem przepisów prawa procesowego. Nie zachodzi zatem obraza prawa materialnego jeżeli wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę. Zarzut obrazy prawa materialnego ma rację bytu wyłącznie wtedy, gdy wnoszący odwołanie nie kwestionuje trafności poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych. Oczywiście jest przy tym, że ocena zasadności takiego zarzutu i oparcia rozstrzygnięcia na błędnych ustaleniach faktycznych i obrazy prawa materialnego możliwa jest wyłącznie wówczas, gdy w sprawie nie podnosi się także i zarzutów natury procesowej, bowiem tylko w sytuacji niewadliwie przeprowadzonego postępowania w zakresie gromadzenia i ujawnienia dowodów w toku rozprawy, a także ich oceny celową jest analiza, czy przekonanie o zaistnieniu faktów przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia wywiedziono z uznanych za wiarygodne dowodów z poszanowaniem zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego a dopiero udzielenie pozytywnej odpowiedzi na wskazane pytania uprawnia do oceny prawidłowości dokonanej przez organ meriti oceny prawnej.

Podniesienie w jednym środku odwoławczym wykluczających się zarzutów nie oznacza jednak niemożności rozpoznania takiego środka w ogóle lecz powoduje konieczność uporządkowania podnoszonych zarzutów a następnie

rozważania w pierwszej kolejności zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego, które, w wypadku trafności, wykluczyłyby konieczność oceny zasadności zarzutów związanych z ustaleniami faktycznymi, a w dalszej kolejności stosowaniem prawa materialnego czy karą. Stwierdzona trafność zarzutów natury procesowej, czy dotyczących ustaleń faktycznych, jeśli miały one istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia wykluczają bowiem możliwość rozpoznania zarzutu obrazy prawa materialnego (a tym bardziej kary) i dopiero stwierdzenie nieskuteczności podniesionych zarzutów z pkt. 2 i 3 art. 438 kpk otwiera drogę do rozpoznania zarzutów z pkt. 1 wskazanej normy. Co więcej, zarzut obrazy art. 5§2 kpk dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania sądu, a zatem nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem obrazy art. 7 kpk, jak czyni to obrońca oskarżonego (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie V KK 270/12; System Informacji Prawnej Lex Nr 1293868).

Wśród zarzutów obrazy prawa procesowego obrońca oskarżonego *expressis verbis* wskazał na obrazę art. 4, 5, 7 i 410 kpk oraz art. 404§2 kpk.

Z treści uzasadnienia apelacji obrońcy wynika, iż obrazy przepisów postępowania wskazanych w pkt. 3.1 upatruje się on w nieuwzględnieniu przez Sąd podczas orzekania realiów ekonomiczno-gospodarczych kraju w 2004 r., a związanych z wstąpieniem Polski do U.E. i spowodowanym tym spadkiem o 20-30% cen mających krótkie terminy dopuszczalności stosowania towarów zalegających w magazynach oskarżonego, co wobec obawy ich przeterminowania wymusiło na oskarżonym ich zbycie po niższej cenie, pominięciu strat magazynowych związanych z pożarem magazynu w R. oraz wynikających z kradzieży, a także nakładów inwestycyjnych na siedzibę firmy oraz tego, że prowadzenie egzekucji należności od dłużników wymaga nakładów z rezultatem niemożliwym do przewidzenia.

Obrońca zdaje się nie dostrzegać oczywistej wręcz sprzeczności wskazanych zarzutów. Jako oczywiste jawi się wszak pytanie o gospodarcze uzasadnienie i cel ponoszenia olbrzymich nakładów inwestycyjnych na siedzibę firmy w sytuacji w jakiej znalazło się przedsiębiorstwo oskarżonego w 2004 r. a nawet wcześniej. Co tyczy się pozostałych zarzutów skarżący zdaje się nie dostrzegać, iż to oskarżony ponosi pełną odpowiedzialność za rozpoznanie rynku i dostosowanie zawieranych umów oraz zamówień do możliwości zbycia – tak, by działalność handlowa nie generowała strat. Twierdzenie apelującego jakoby przystąpienie Polski do Unii Europejskiej skutkowało obniżeniem cen o 30-40% są przy tym oczywiście bezpodstawne. Z uznanych za wiarygodne w tym zakresie (czego i apelujący nie kwestionuje) zeznań A. Z. (1) (3111v) wynika wprost, iż spadek cen dotyczył części towarów i postępował już od 2000 r. Co więcej A. Z. wprost wskazała na rok 2003 r. jako ten, w którym firma (...) straciła na obrocie środkami ochrony roślin z uwagi na spadek ich cen rynkowych i odmowę obniżenia ich cen przez dostawców. W zaistniałej sytuacji do oskarżonego jako przedsiębiorcy należała decyzja, co do realizacji uprzednio zawartych umów z dostawcami opiewającymi na jego zdaniem zbyt wygórowane ceny. To oskarżonego obciąża także ryzyko związane z niespełnieniem warunków dostawców, od których uzależniali oni przyznanie bonusów cenowych, skoro zasady ich przyznawania były jasno określone i znane oskarżonemu. Co tyczy się ustalenia, iż sprzedaż do (...) Sp. z o.o. była przyczyną zapaści przedsiębiorstwa oskarżonego należy podkreślić, iż wg ustaleń Sądu nie chodzi tu wyłącznie o „sprzedaż” ale także „brak należnych rozliczeń płatniczych ze spółką” (str. 62 uzasadnienia). Co przy tym istotniejsze Sąd *meriti* nie poprzestał na samym stwierdzeniu owego faktu ale i wprost wskazał, iż to m.in. brak kompensaty wzajemnych należności pomiędzy firmą (...) a spółką (...) w oczywisty sposób wpływał na płynność finansową firmy (...). To ustalenie Sądu Rejonowego ma niebagatelne znaczenie, skoro oboma podmiotami faktycznie zarządzał oskarżony (miał możliwość samodzielnego podejmowania decyzji w imieniu obu podmiotów), a kompensata wzajemnych zobowiązań spółki (...) i firmy (...) polepszyłaby sytuację ekonomiczną tej firmy. Co tyczy się nieuwzględnienia przez Sąd strat magazynowych związanych z pożarem magazynu w R. i strat wynikających z kradzieży warto podkreślić, iż starty związane z pożarem miały opiewać na kwotę 200.000 zł, a więc niewielką – uwzględniając wartość zobowiązań firmy (...) zgłoszonych w postępowaniu upadłościowym. Co zaś tyczy się nieuwzględnienia strat wynikających z rzekomych kradzieży zebrany materiał dowodowy nie pozwala na ich sprecyzowanie, a nie precyzuje ich i sam obrońca.

Niezrozumiałym dla Sądu Okręgowego pozostaje twierdzenie obrony jakoby pokrzywdzeni sami przyczynili się do krzywdzącego ich zakończenia postępowania upadłościowego i zawarcia układu głosując za układem i nie wnosząc o jego uchylenie. Postępowanie upadłościowe było wyłącznie skutkiem wcześniejszych zachowań oskarżonego. W niniejszym postępowaniu, z uwagi na brzmienie zarzutu, nie oceniano tego czy oskarżony celowo wprowadził w błąd

reprezentantów działających w imieniu wierzycieli układowych, by wymusić na nich zawarcie układu, a wyłącznie jego wcześniejsze zachowania, które doprowadziły do stanu niewypłacalności skutkującej ogłoszeniem upadłości – zachowania mające miejsce w okresie poprzedzającym zawarcie układu. Oczywistym, w kontekście brzmienia art. 302 ust. 1 i 2 ustawy z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. z 201r. poz. 1112 ze zm.) jest przy tym i to, że żaden z wierzycieli układowych nie miał podstaw do wnioskowania o uchylenie układu skoro ten został wykonany.

Niezależnie od powyższego obrońca oskarżonego podniósł także i zarzut obrazy art. 404§2 kpk – tę polegającą na prowadzeniu odroczonej rozprawy w dalszym ciągu pomimo 12 miesięcznego okresu dzielącego kolejne terminy rozprawy, w sytuacji gdy nie miał miejsca żaden wyjątek uzasadniający dalsze jej prowadzenie.

Odnosząc się do powyższego stwierdzić należy, iż obrońca trafnie wskazał, że w rozpoznaniu sprawy przez Sąd Rejonowy pomiędzy terminami rozprawy zaistniała ponad dwunastomiesięczna przerwa. Ściślej, dotyczy to okresu pomiędzy 07 grudnia 2011 r. i 20 marca 2013 r. Niemniej jednak skarżący w uzasadnieniu apelacji przedmiotowego zarzutu w żaden sposób nie uzasadnił i nie podjął próby wykazania jaki wpływ rzeczony uchybienie miało na treść wyroku. A zważywszy charakter zarzutu odwoławczego z art. 428 pkt. 2 kpk i ustawowe przesłanki jego uwzględnienia, obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, że w okolicznościach konkretnej sprawy, istniała realna możliwość wpływu uchybienia przepisowi prawa postępowania na treść zaskarżonego wyroku. Brak uzasadnienia przedmiotowego zarzutu, a nawet stwierdzenia, by mógł on mieć istotny wpływ na treść wyroku zwalnia Sąd Odwoławczy z obowiązku jego szczegółowego omówienia. Za wystarczającą Sąd ten uznaje konstatację, iż w kontekście poczynionych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych to dowody ujawnione podczas rozpraw zaistniałych 20 III, 14 IV, 27 V, 21 VI, 18 VII, 28 VIII, 20 IX, 16 X, 13 XI, 04 i 05 XII 2013 r. oraz 22 I i 03 II 2014 r. miały kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia. Nie oznacza to, by Sąd pominął którykolwiek z dowodów ujawnionych w okresie rozpoznania sprawy od 25 III do 07 XII 2011 r. czego najistotniejszym dowodem jest treść uzasadnienia orzeczenia i szczegółowe w nim omówienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w przebiegu rozprawy (także i tych ujawnionych w okresie rozpoznania sprawy od 25 III do 07 XII 2011 r.).

W uzasadnieniu apelacji obrońca podniósł także – choć nie wprost - zarzut obrazy art. 193§1 kpk. Powyższe wynika ze zdania: „Podkreślić należy także fakt, że biegła przed wydaniem opinii ani po nigdy nie była w siedzibie firmy oskarżonego gdzie miałyby pełen dostęp do zapisów komputerowych”. Powyższe oznacza, iż skarżący najpewniej uznaje opinię biegłej z zakresu księgowości E. S. za niepełną. I w tym wypadku nie podjął on jednak trudu wykazania jakie to dane zapisane w formie elektronicznej na urządzeniach pozostających w siedzibie firmy oskarżonego i istniejące w chwili opiniowania nie zostały uwzględnione i jakie istotne znaczenie dla treści wniosłoby ich uwzględnienie. Zastrzeżenie dotyczące „istnienia” danych na chwilę opiniowania jest o tyle istotne, iż z zeznań A. Z. (1) wynika wprost, że dane za lata 2002-2003 nie są możliwe do wydrukowania z uwagi na brak dostępu do danych programu księgowego z tych lat, przy czym już w śledztwie świadek podała, że doszło do awarii systemu komputerowego i dane z tego okresu zostały utracone. Powyższe oznacza, iż wskazany zarzut uznać należało za chybiony wobec niestwierdzenia naruszenia art. 193§1 kpk.

Konkludując Sąd Okręgowy nie stwierdza, by kwestionowane rozstrzygnięcie oparto na błędnych ustaleniach faktycznych skonkretyzowanych w apelacji obrońcy. Sąd Okręgowy nie stwierdza także, by Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania wskazanych w apelacji obrońcy mającej lub choćby mogącej mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Oskarżyciele posiłkowi, podnosząc zarzuty różnej treści wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego bądź środka karnego obowiązku naprawienia szkody rozumianej jako równowartość zredukowanego zadłużenia. Każdy z nich przy tym podnosił zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 46§1 kk poprzez nieorzeczenie obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy żądanie takie zostało w toku postępowania zgłoszone. Zarzut ten łączono z zarzutem obrazy art. 302§1 kk wyrażającym się uznaniem, iż wysokość wierzytelności, której zaspokojenie udaremniono nie należy do okoliczności istotnych z punktu widzenia opisu czynu, a także iż nie może być ona utożsamiana z wyrządzoną przestępstwem szkodą. W przypadku pełnomocnika (...) Sp. z o.o. w likwidacji zarzut ten połączono z zarzutem obrazy art. 415§3 kpk.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż czym innym są znamiona ustawowe czynu przestępnego decydujące, w przypadku wyroku skazującego, o tym jakie elementy winny zostać uwzględnione w opisie czynu przypisanego, by spełniał on wymogi określone w art. 413§2 pkt. 1 kpk, a czym innym szkoda majątkowa wyrządzona przestępstwem, która może ale nie musi do znamion czynu należeć.

O tym jakie okoliczności czynu należą do relewantnych z punktu widzenia opisu czynu przypisanego decyduje zawsze norma prawa karnego materialnego, przy czym wszystkie okoliczności służące dokładnemu określeniu przypisanego czynu muszą znaleźć się w jego opisie, bo tego wymaga wspomniany już art. 413§1 pkt 2 kpk. To zaś oznacza, iż w wyroku skazującym dokładne określenie przypisanego oskarżonemu przestępstwa sprowadza się, poza wskazaniem czasu i miejsca jego popełnienia, niezbędnego z punktu widzenia ustawowych znamion danego przestępstwa opisu czynu, z pominięciem faktów i okoliczności nienależących do istoty tego czynu, zwłaszcza zaś mających znaczenie jedynie dla wymiaru kary (por. wyrok SN z 24 marca 1983 r. w sprawie II KR 49/83; OSP 1984/6/126 oraz System Informacji Prawnej LEX nr 20945). To zaś co jest istotą przypisanego czynu determinują ustawowe znamiona danego przestępstwa. Czynność sprawcza czynu zabronionego penalizowanego art. 301§2 kk polega na doprowadzeniu się przez dłużnika do upadłości lub niewypłacalności, przy czym przepis ten nie wskazuje sposobów, w jaki sprawca może doprowadzić się lub zarządzany podmiot do takiego skutku, należy zatem przyjąć, że chodzi o wszelkie środki prowadzące do tego celu. Z brzmienia wskazanej normy wynika wprost, iż jest to przestępstwo materialne, to jest takie dla zaistnienia którego wymagane jest dokonanie wymaganego skutku. W tym konkretnym wypadku owym skutkiem jest jednak nie szkoda majątkowa po stronie wierzycieli, a wyłącznie odnoszące się do dłużnika opisowe „doprowadza do swojej upadłości lub niewypłacalności”. Przepis z art. 301§2 kk nie warunkuje odpowiedzialności karnej dłużnika doprowadzającego do swojej upadłości lub niewypłacalności tym jak wielu dłużnik miał wierzycieli (choć ważnym jest, by było ich co najmniej kilku), czy jak wiele i jakiej wartości miał wierzytelności. Ważne jest wyłącznie to, że sprawca będąc dłużnikiem kilku wierzycieli, niezależnie od wartości i ilości wierzytelności, doprowadził do swojej upadłości lub niewypłacalności. Powyższe nie pozostawia wątpliwości, iż nie można upatrywać się obrazy art. 413§1 pkt. 2 kpk w tym, iż w przypisanym oskarżonemu czynie Sąd meriti pominął wartość wierzytelności poszczególnych wierzycieli.

Oczywistym jest przy tym, iż przedmiotowe uchybienie nie ma nic wspólnego z obrazą prawa materialnego (art. 301§2 kk), skoro prawo materialne nie warunkuje pociągnięcia dłużnika kilku wierzycieli do odpowiedzialności karnej od wartości zadłużenia, a jedynie od tego, czy doprowadził on do swojej upadłości lub niewypłacalności kwalifikowaną liczbę wierzycieli.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Sadu Rejonowego jakoby szkoda jaką ponieśli wierzyciele układowi w postaci zredukowanego o 40% zadłużenia nie wynikała bezpośrednio z przypisanego przestępstwa. Oskarżony umyślnie dopuścił się upadłości oszukańczej i skutkiem doprowadzenia przezeń własnego przedsiębiorstwa do stanu niewypłacalności w oczywisty sposób spowodował szkodę w mieniu pokrzywdzonych w stopniu w jakim nie zostali oni zaspokojeni. Sąd Okręgowy podziela więc zapatrywania oskarżycieli posiłkowych, co do tego, iż zachowanie z art. 301§2 kk zawsze, po stronie każdego z wierzycieli skutkuje określoną szkodą majątkową, która może być naprawiona w ramach środka karnego z art. 46§1 kk – jednak tylko wówczas gdy pozwala na to w realiach konkretnej sprawy art. 415§5 kpk. Norma ta wszak wprost stanowi, iż w przypadku skazania oskarżonego lub warunkowego umorzenia postępowania w wypadkach wskazanych w ustawie sąd orzeka m.in. obowiązek naprawienia szkody. Jednak zdanie drugie tej normy stanowi, iż wspomnianego obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Ta sytuacja dotyczy wszystkich oskarżycieli posiłkowych kwestionujących rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, a ściślej wszystkich wierzycieli, których wierzytelności znalazły się na zatwierdzonej w postępowaniu upadłościowym liście wierzytelności. W sprawie nie ulega wątpliwości, iż reprezentowane przez oskarżycieli posiłkowych podmioty zgłosiły wierzytelności w postępowaniu upadłościowym, jak i to, że wierzytelności te w pełnych kwotach znalazły się na prawomocnie zatwierdzonej liście wierzytelności. To równoznaczne jest z prawomocnym o nich orzeczeniem (argumentum ad art. 295 i 296 ustawy z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. z 201r. poz. 1112 ze zm.). Oczywistym jest przy tym to, że wskazana argumentacja pozostaje aktualną wobec skutków wykonania układu (ściślej jego nieuchylenia).

Za oczywiście bezzasadny uznać należy podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut nieprawidłowego zastosowania art. 415§3 kpk, który oparty został na twierdzeniu, iż (...) Sp. z o.o. w likwidacji nie zgłaszała powództwa cywilnego, a domagała się orzeczenia obowiązku naprawienia szkody (podniesiony wyłącznie w uzasadnieniu apelacji). Z akt sprawy wynika, iż 23 marca 2011 r. B. W. (1) działając w imieniu wskazanej spółki złożył do Sądu meriti pozew adhezyjny (k. 2445-2446). Pierwotnie, Sąd powołując się na art. 65§1 pkt 4 kpk odmówił przyjęcia przedmiotowego powództwa, skutkiem czego B. W. złożył wniosek o orzeczenie środka karnego z art. 46§1 kk (2506v- 2507). Jednakże na kolejnej rozprawie B. W. wniosek ten cofnął zaś Sąd dokonał reasumpcji postanowienia o odmowie przyjęcia powództwa cywilnego do rozpoznania orzekając ostatecznie o przyjęciu do rozpoznania pozwu adhezyjnego złożonego przez pełnomocnika pokrzywdzonej spółki (...)(k. 2616v-2617). W konsekwencji, skoro pozew został przyjęty do rozpoznania Sąd, zobligowany był w jego przedmiocie rozstrzygnąć – czemu uczynił zadość w pkt. 3. kwestionowanego wyroku. Inną rzeczą jest to czy w istniejącej sytuacji zasadnie przyjęto do rozpoznania powództwo skoro wierzycelność została w całości uwzględniona na prawomocnie zatwierdzonej liście wierzycelności upadłego, a następnie m.in. co do niej zawarto układ, który został wykonany. Okoliczność ta wykluczała rozstrzygnięcie co do powództwa po myśli art. 415§1 kpk, a tym samym Sąd zobligowany był rozstrzygnąć po myśli art. 415§2 kpk nie zaś art. 415§3 kpk (pozew taki podlegałby odrzuceniu z uwagi na treść art. 199§1 pkt 2 kpc). Powyższe uchybienie nie skutkuje ograniczeniem uprawnień (...) Sp. z o.o. w likwidacji bowiem z przyczyn wskazanych w art. 415§5 kpk Sąd – także w wypadku odmowy przyjęcia powództwa do rozpoznania – nie mógłby orzec obowiązku naprawienia szkody – to wobec faktu, iż roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono (zdanie drugie wskazanego przepisu) – co omówiono powyżej.

Sąd nie podziela stanowiska obrońcy oskarżonego jakoby Sąd Rejonowy wadliwie ustalił postać winy oskarżonego, a w konsekwencji bezpodstawnie przypisał mu sprawstwo czynu z art. 301§2 kk nie zaś, „co najwyżej”, czynu z art. 301§3 kk. Jest niekwestionowanym, że oskarżony znał kondycję tak firmy (...), jak i powiązanej z nią kapitałowo spółki (...), w której był prezesem zarządu. Znał także sytuację rynkową w jakiej działały oba przedsiębiorstwa mające faktycznie taki sam zakres działalności. Mimo to i pomimo bardzo złej sytuacji spółki (...), w imieniu firmy (...) zbywał na rzecz spółki (...) towary, które mógł z powodzeniem zbyć w ramach firmy (...). Jeśli do tego dodać rezygnację z zastosowania kompensaty wierzycelności wzajemnych konkluzja Sądu Rejonowego o przypisaniu oskarżonemu działania z zamiarem ewentualnym jest oczywiście uzasadniona. Jest przecież jasnym, że to nieuzasadniona gospodarczo z punktu widzenia firmy (...) współpraca ze spółką (...) w istotnej mierze skutkowałą niewypłacalnością firmy. Sąd Okręgowy podziela zarazem stanowisko Sądu meriti co do tego, iż wskazane okoliczności nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu zamiaru bezpośredniego, a jedynie ustalenie, że działając w okresie od 2004 r. do 05 października 2005 r. nie chciał on doprowadzić firmy (...) do stanu niewypłacalności ale taką możliwość przewidywał i na to się godził (to ma znaczenie w kontekście argumentów przytoczonych w uzasadnieniu apelacji pełnomocnika (...) Sp. z o.o. w likwidacji”). Należy w tym miejscu podkreślić, iż w sprawie powyższych ustaleń związanych z relacjami pomiędzy firmą (...) i spółką (...) Sąd dokonał wyłącznie w oparciu o dokumentację księgową oraz zeznania A. Z. (1), z których nie sposób wywieść o tym, że oskarżony dążył celowo do oszukańczej upadłości. W oczywisty sposób przeczy temu choćby propozycja układu, który przecież w formie proponowanej przez oskarżonego nie musiał być zawarty i zatwierdzony, a jego ostateczny kształt zależny był od woli wierzycieli upadłego i decyzji sądu. Powyższe wyczerpuje także zarzuty sprowadzające się do twierdzenia, iż rzekomo bezpodstawnie Sąd ustalił, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nakazywał ustalenie, że działał on z zamiarem bezpośrednim.

Odnosząc się do, podniesionego przez obrońcę oskarżonego, wyłącznie w uzasadnieniu apelacji, zarzutu orzeczenia wobec oskarżonego rażąco surowej kary – wobec nieuwzględnienia przy jej wymiarze tego, że oskarżony zlecił firmie zewnętrznej przygotowanie programu wyjścia z zadłużenia firmy oraz rozważał jej sprzedaż należy podkreślić, iż oskarżony podjął takie starania już po stwierdzeniu, że firma jest niewypłacalna. Ponadto same, nawet najbardziej chwalebne „rozważania”, nie wystarczają do odwrócenia choćby w części następstw jakie swoim zwinionym zachowaniem oskarżony spowodował.

Odnosząc się do sprecyzowanego w apelacji pełnomocnika (...) Sp. z o.o. w likwidacji zarzutu orzeczenia wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernie niskiej kary wyrażającej się w orzeczeniu kary 6 m-cy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, podczas gdy:

- oskarżony był uprzednio trzykrotnie karany za przestępstwa związane z prowadzoną działalnością gospodarczą;
- pełnomocnik oskarżonego, A. Z. (1) skazana została za dokonanie czynu z art. 286§1 kk;
- skutkiem przypisanego oskarżonemu czynu pracę straciły osoby zatrudnione w przedsiębiorstwach pokrzywdzonych;
- dowolnie ustalono, iż pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności w związku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oskarżony nie powróci na drogę przestępczą;
- w toku postępowania sądowego oskarżony zadłużył się w firmie (...) S.A. na kwotę 1,6 mln zł

Sąd Okręgowy nie stwierdza, by w istocie Sąd meriti ustalając wymiar kary pominął to, że oskarżony był uprzednio karany lub by okoliczności tej nie docenił. Warto podkreślić, iż omawiając okoliczności obciążające Sąd na pierwszym miejscu wskazał właśnie tę okoliczność (str. 65 uzasadnienia). Słusznie przy tym Sąd ten spostrzegł, iż czyny będące podstawą skazań, co do zasady popełnione zostały już po dokonaniu czynu przypisanego oskarżonemu w sprawie niniejszej. Warto w tym miejscu skonkretyzować, iż w dacie czynu oskarżony nie był karany (wyroki skazujące wydano 22.05.2009, 15.12.2009 i 06.08.2012 r.), a owe późniejsze skazania dotyczą zachowań zaistniałych nie wcześniej niż 14 kwietnia 2005 r. (kolejne dotyczą zachowań z 15 lipca 2005 r., 27 lipca 2005 r. i lat następnych), a gros z nich to przestępstwa z art. 79 pkt. 4 ustawy z 29 września 1994 r. o rachunkowości dotyczące nieskładania do KRS sprawozdań rocznych (...) Sp. z o.o.” za kolejne lata obrachunkowe.

W toku postępowania żaden z oskarżycieli nie skonkretyzował danych choćby jednej osoby, która straciłaby zatrudnienie w jego przedsiębiorstwie z uwagi na niewypłacalność firmy oskarżonego. Dotyczy to także pełnomocnika (...) Sp. z o.o. w likwidacji. Jest więc oczywistym, iż Sąd takiej okoliczności nie mógł uwzględnić wymierzając oskarżonemu karę w niniejszej sprawie, bowiem gdyby tak uczynił ustalenie takie miałyby charakter dowolny.

Odnosząc się do nieuwzględnienia przy wymiarze kary oskarżonemu faktowi skazania A. Z. (1) za dokonanie czynu z art. 286§1 kk wystarczy odwołać się do treści art. 55 kk stanowiącego obowiązek i zarazem nakaz uwzględnienia przez Sąd przy wymiarze kary tylko okoliczności dotyczących podsądnego, którego dotyczą. Ani związek małżeński, ani umocowanie A. Z. do prowadzenia spraw firmy (...) nie pozwalają na ustalenie, by przestępna działalność A. Z., realizowana bez wiedzy oskarżonego, miała decydować o jego odpowiedzialności karnej, czy choćby o wymiarze orzekanej wobec niego kary. Warto przy tym podkreślić, iż w postępowaniu przeciwko A. Z. nie ustalono, by dokonując czynu z art. 286§1 kk na szkodę (...) Sp. z o.o. w likwidacji działała ona wspólnie z jakąkolwiek ustaloną lub nieustaloną osobą. Po stronie okoliczności obciążających nie sposób także uwzględnić faktu, iż w toku postępowania karnego oskarżony zaciągał kolejne zobowiązania (w tym i wspomnienie 1,6 mln zł). Wszak mimo złożenia wniosku o upadłość oskarżony nadal prowadził działalność gospodarczą, która nb była warunkiem zawarcia układu i faktycznie pozwoliła oskarżonemu na jego wykonanie.

Wbrew stanowisku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. w likwidacji, zdaniem Sądu Okręgowego orzeczona przez Sąd Rejonowy kara 6 m-cy pozbawienia wolności czyni zadość wymogom art. 53§1 i §2 kk. Jest to kara łagodna, jednak w kontekście postaci i stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, rodzaju i stopnia naruszenia ciążących na nim obowiązków skutkujących dokonaniem przypisanego przestępstwa i rodzaju ujemnych następstw tegoż, a także właściwości i warunków osobistych oraz sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa i jego zachowania się po jego popełnieniu, kara ta zasługuje na miano kary sprawiedliwej. Należy pamiętać, iż nie przypisano oskarżonemu wyłudzenia mienia na szkodę pokrzywdzonych, a doprowadzenie firmy do niewypłacalności skutkującej ogłoszeniem upadłości z możliwością zawarcia układu, który to układ został zawarty i wykonany. Samo zaproponowanie układu przez upadłego jest wyrazem jego stosunku do obowiązków wobec

wierzycieli, formą uznania odpowiedzialności za niewypłacalność przedsiębiorstwa, której istotą jest niezdolność zaspokojenia wszystkich wierzycieli w pełnej wysokości. Zawarcie układu okoliczności te jedynie potwierdza, a jego wykonanie dowodzi tego, że oskarżony nie tylko zobowiązał się do częściowego naprawienia szkody, ale i zadośćuczynił przyjętemu zobowiązaniu. Okoliczności te słusznie podniósł Sąd Rejonowy uznając, iż uzasadniają one orzeczenie kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. Jak podkreślono wyżej, zdaniem Sądu Okręgowego kara 6 m-cy jest karą łagodną, jednak bez cech rażącej niewspółmierności, które zgodnie z brzmieniem art. 438 pkt 4 kpk, uzasadniałyby orzeczenie w postępowaniu odwoławczym kary surowszej.

Niewątpliwie Sąd Rejonowy obdarzył oskarżonego zaufaniem uznając, iż pomimo niewykonania kary 6 m-cy pozbawienia wolności będzie on w przyszłości przestrzegać porządku prawnego, skoro oskarżony kilkakrotnie w przeszłości wchodził w kolizję z prawem, w tym i dopuścił się przestępstwa p-ko mieniu popełnionego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Sama jednak uprzednia karalność nie wyklucza zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Przeciwnie, sam ustawodawca dopuszcza taką możliwość także i wobec multirecydywistów, a więc osób które uprzednio były, co najmniej dwukrotnie skazywane za dokonanie przestępstw umyślnych na kary bezwzględne pozbawienia wolności. Ważny jest bowiem nie sam fakt skazania, a to jakie warunki osobiste i właściwości określają oskarżonego. Ma więc znaczenie jego tryb życia, cechy osobowości, brak związków ze środowiskami kryminalistycznymi i brak właściwości kryminogennych. Należy tu podkreślić, iż wszystkie przypisane oskarżonemu czyny (w tym i innych postępowaniach) związane były z działalnością gospodarczą, a poczynione w toku niniejszego postępowania ustalenia nie pozwalają na choćby przypuszczenie, że działalność ta miała być dlań źródłem przestępnych dochodów czy celów przestępnych innych niż materialne. Ustalenia w zakresie warunków osobistych oskarżonego, dotychczasowego sposobu jego życia oraz zachowania po popełnieniu przestępstwa, zdaniem Sądu Okręgowego, pozwalały Sądowi meriti na stwierdzenie, iż wystarczającym dla osiągnięcia celów kary orzekanej w sprawie będzie orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. A tym samym nie może być mowy o tym, iż Sąd orzekając karę niewłaściwie dokonał ustaleń faktycznych co do okoliczności z art. 69§1 i §2 kk, a w konsekwencji wadliwie zastosował wskazane normy.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 633 kpk w zw. z art. 636§2 kpk – to wobec faktu, iż nie uwzględniono wszystkich apelacji wywiedzionych w sprawie niniejszej. W konsekwencji zryczałtowanymi wydatkami Skarbu Państwa poniesionymi w postępowaniu odwoławczym, a związanymi z doręczeniami, obciążono każdą ze stron w imieniu której wywiedziono rozpoznane apelacje. Fakt, iż nie uwzględniono, nie tylko apelacji obrońcy oskarżonego, ale i pełnomocników oskarżycieli posiłkowych skutkowało nieuwzględnieniem ich wniosków o zasądzenie od oskarżonego na rzecz ich mocodawców kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Sąd uznał, iż powyższego wymagają względy słuszności oraz zasada, iż każda z apelujących stron powinna ponieść koszty związane z rozpoznaniem bezzasadnej apelacji wywiedzionej w jej imieniu.

Zgodnie z art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd obciążył oskarżonego opłatą w kwocie 120 zł.

1 W uzasadnieniu, dla rozróżnienia i uproszczenia, przedsiębiorstwa (...)

z siedzibą w S.” oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.” definiowano w skrócie:

- „A. L. Z. z siedzibą w S.” jako „firmę (...)”, – c.d. na kolejnej stronie

- (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.” jako „spółkę (...)”.